

γιάρου, ὅστις ἠρραβωνίσθη ἤδη μετὰ τινος πριγκήπισσης καὶ ὁ ὁποῖος ἀνάνδρως σὲ χλευάζει.

— Ὅταν ὁ πριγκήψ ἐπορεύθη νὰ τὴν ἴδῃ μετὰ τὴν παράστασιν, αὕτη τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀληθεύει, ὅτι ἔχετε μνηστήν ;

— Εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐὰν θέλετε θὰ δώσω τέρμα εἰς τὸ ἀληθές τοῦτο μυθιστόρημα, θὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς ποδας σας ὡς δούλος.

— Ἀλλὰ σὺ δὲν με ἀγαπάτε.

— Πῶς θὰ σὰς τὸ ἀπεδείκνυνον ;

Ἡ Ἑρμῆ ἐσιώπησεν ἔπειτα, πλησιάζουσα εἰς τὸ ὠτίον τοῦ πριγκίπου, ἐψιθύρισε :

— Παρευρεθῆτε μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὴν θύραν τοῦ θηριοτροφείου.

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ πριγκήψ ἐπορεύθη εἰς τὴν συνέντευξιν ὅταν δὲ ᾤκησε τὸ θηριοτροφεῖον, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, θεοὶ βραχίονες τὸν ἐνηγκαλίζοντο καὶ δύο καίοντα χεῖλη προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐγένετο λόγος εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς ἡ περὶ τοῦ πρωτοτύπου πάθους τοῦ Μανιάσκου, πρὸς τὴν ὠραίαν δαμάστριαν, καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ συνοικέσιον μετὰ τῆς πριγκήπισσης Ἀγροσίνης Σλοβούδης, μεθ' ἧς εἶχε μνηστευθῇ, παιδίον ἔτι ὢν.

Διὰ τὴν Ἑρμῆν, τὴν εὐφρόσυνον ἐκείνην νύκτα παρηκολούθησε νύξ πλήρης ἀγωνιῶν. Ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐσπέρας, μάτην ἐπεριέμενε τὸν ἐραστήν της. Τῷ ἔγραψεν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Τὴν τετάρτην ἐσπέραν, αὕτη, ἐγκαταλιποῦσα τὸν κλωβόν, ἐκαλύπτετο μετὰ τὴν μηλωτήν, ὁ Ἐδγάρδος τῇ εἶπε :

— Ἑρμῆ, θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ διατί ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος δὲν ἔρχεται πλέον ;

— Ὅμιλει, εἶπεν αὕτη μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς· εἰμαι ἐτοίμη τὰ πάντα νὰ κούσω.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τελοῦνται οἱ γάμοι του.

— Ψεύδεται.

— Διατί νὰ ψευθῶ ;

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ μνηστή του ;

— Πριγκήπισσα Ἀγροσίνη Σλοβούδη.

— Εἶνε ὠραία ;

— Ὁραία, νέα καὶ πλουσία.

Ἡ Ἑρμῆ ὠχρίασεν.

— Εἰπέ μου ὅτι θὰ χύσης ὑπὲρ ἐμοῦ ἐν δάκρυ, ἂν ἀποθάνω διὰ σέ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρδος καὶ ὑπόσχομαι νὰ σ' ἐκδικηθῶ τὸν φονεῦν.

— Ὅχι, Ἐδγάρδε, δὲν πρέπει νὰ θυσιασθῇς σὺ.

— Λοιπόν, θὰ ἀφήσωμεν ἀτιμώρητον τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ;

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑρμῆ ἡσύχως, ἀλλὰ μετ' εὐσταθείας.

— Τότε ᾤκησε νὰ τὸν φονεύσω.

— Ὅχι, ἄφες τον εἰς ἐμέ.

Ὁ Ἐδγάρδος ἐσιώπησε.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὁ πριγκήψ Μανιάσκος ἐκάθητο εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς συ-

ζύγου του. Ἡ πριγκήπισσα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἀπαξ εἰσέτι τὴν ἐξοχὸν δαμάστριαν, θαυματομένην παρὰ πάντων.

— Πῶς σὰς ἦλθε μία τοιαύτη ιδέα ; εἶπεν ὁ πριγκήψ, ταρχθεῖς.

— Μοὶ διηγήθησαν τόσα θαύματα περὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν παράστασιν . . . τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ μεθ' ὑμῶν, πριγκήψ.

*

Ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Σουηδὴ ἐισήλθεν εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λεόντων, εἶδε τὸν Μανιάσκον καὶ εἰς τὸ πλευρόν του ὠραιότατην κυρίαν, ἥτις τὴν ἐθεώρει διὰ τῶν διόπτρων μετὰ προκλητικὸν ὕψους . .

Ἦτο ἡ πριγκήπισσα, ἡ μελλόνυμφός του.

Ἡ Ἑρμῆ ἔφριξε κατὰ πρῶτον, ἀλλ' εἶτα ἤρχισε τὰ γυμνάσια μετὰ τῶν θηρίων, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ψυχραιμίας καὶ ἀγερωχίας.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκτέλεσιν διαφόρων γυμνασίων, ἡ Ἑρμῆ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ράχως λεόντος τινος, οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περιεκύκλουν. Ἡ πριγκήπισσα ἐκραύγασε μεγαλοφώνως «εὐγε» καὶ ἔρριπεν ἐν τῷ κλωβῷ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

Ἡκούσθη ψιθυρισμὸς ἀποδοκιμασίας ἐν τῷ κοινῷ . . Ἡ Ἑρμῆ ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τὰ δάκρυα ἐξῆλθον τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της· ἡσθάνθη ὅτι ἔχασε τὴν ἐφ' ἑαυτῆς καὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν λεόντων ἰσχύϊν· ὁ μεγαλείτερος τῶν λεόντων ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, τὴν ἐθεώρησεν ἐκπληκτος καὶ ἤρπασεν ἀμέσως τὸν ἀριστέρον βραχίονά της. Κραυγὴ φρίκης ἐξῆλθεν ἐκ μυρίων στομάτων, ἀλλ' ἡ Ἑρμῆ συνῆλθεν· ἤρκεσεν ἐν αὐτῇ βλέμμα, μία διαταγή, ἵνα ὁ λέων ἐγκαταλείψῃ τὸν βραχίονά της. Ἡ δαμάστρια ἀνεπήδησεν, ἔλαβε τὸ ἀπειθὲς ζῶον ἀπὸ τὴν χαίτην ἔθεσε τὸν πόδα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐμαστίγωσε μέχρις οὗ ἐξηπλώθη πρὸ τῶν ποδῶν της.

Φρενητιῶδη χειροκροτήματα καὶ κραυγαὶ ἐπιδοκιμασίας ἀντήμειψαν τὸ θάρρος της.

— Πότε θὰ γείνωσιν οἱ γάμοι ; ἠρώτησε τὸν Ἐδγάρδον, ἐξεληούσα τοῦ κλωβοῦ.

— Μεθαύριον, Ἑρμῆ.

— Λαμβάνεις τὴν φροντίδα νὰ τῷ δώσης μίαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ σὺ ὁ ἴδιος ;

— Ἐὰν με διατάξῃς.

— Σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἑρμῆ τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ ὁ Ἐδγάρδος, λαβὼν τὴν ἰδικήν της, τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

*

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἡ δαμάστρια ἔγραψε πρὸς τὸν πριγκήπα. Ἀπαξ μόνον ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἰκέτευε νὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, πρὸς ἀμοιβὴν δὲ τῷ ὑπέσχετο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Βουκουρεστίου τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Ὁ Ἐδγάρδος ἐκόμισε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν πριγκήπα· οὗτος ἀνέγνωσεν, ἐμειδίασε καὶ εἶπε : «Θὰ ἔλθω».

Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὁ πριγκήψ ἦτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ θηριοτροφείου, ἥτις ἠνοίχθη ἀθορύβως, κατὰ τὸ σῆμα.

Ἡ Ἑρμῆ ἐνεφανίσθη, περιβεβλημένη βραχείαν χλαῖναν, διὰ μηλωτῆς ὑπερραμμένην. Τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησε μετὰ προφυλάξεως εἰς σκοτεινὴν δίοδον. Ἠνέφξε, κατὰ τὸ σῆμα, δευτέραν θύραν καὶ ἡ δαμάστρια σύρουσα τὸν πριγκήπα εἰς μέρος τι ὅλως σκοτεινόν, περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη μετὰ περιπαθείας.

Ἐπειτα ἐξηφανίσθη ἡ θύρα ἐκλείσθη παλιν μετὰ δυνάμεως καὶ ὁ πριγκήψ ἤγγισε διὰ τοῦ ποδὸς κῆτι τι, τὸ ὅποιον ἐκινήθη.

Τί ἦτο ἄρα γε ; . . .

Αὕτη δὲν τὸν ὠδήγησε, κατὰ τὸ σῆμα, ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ της ;

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ζωηρότατον ἐρυθρὸν φῶς. Ἡ Ἑρμῆ προσεκόλλησε ἄθδᾳ εἰς τινὰ κρῖνον ἐμπροσθεν τοῦ κλωβοῦ τῶν λεόντων· ὁ πριγκήψ εὕρισκετο ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ κλωβοῦ, ἐν μέσῳ τῶν λεόντων. Ἡ Ἑρμῆ, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἵστατο ἐναντι τοῦ περιφράγματος καὶ τὸν ἐθεώρει ψυχρότατα μετὰ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της· διαβολικὸν δὲ μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη της.

Ὁ πριγκήψ, διὰ ταχείας κινήσεως, ἠθέλησεν ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Πρὸς Θεοῦ, Ἑρμῆ, τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς ; ἐφώνησεν ὁ πριγκήψ.

— Πανηγυρίζω σήμερον τοὺς μετὰ σοῦ γάμους μου· οἱ λέοντες εἶνε οἱ προσκεκλημένοι.

— Ἀλλὰ σὺ παραφρονεῖς !

— Ἀπ' ἐναντίας, ἔχω πλήρεις τὰς φρένας. Μ' ἐπρόδωκας καὶ ἐγὼ σὲ κατεδίκασα εἰς θάνατον. Ἐμπρός, φίλοι μου !

Ἡ Ἑρμῆ ἐξύπνησε τοὺς κοιμωμένους λέοντας καὶ τοὺς ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου, ἐνῷ ὁ πριγκήψ ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἀλλ' αἱ κραυγαὶ του ἐπνίγοντο ὑπὸ τῆς ἐξωθεν μαινομένης θυέλλης.

Οἱ λέοντες, παροργισθέντες καὶ ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς Ἑρμῆς, ὤρμησαν κατὰ τοῦ πριγκήπου. Τὸ αἷμα τοῦ ἤρχιζε νὰ τρέχῃ. Ἰκέτευεν οὗτος καὶ ἀπελπιστικῶς ὑπερησπίζετο, ἐνῷ ἡ Ἑρμῆ μετὰ ἀκινήτους ὀφθαλμούς, εὐηρεστεῖτο παρισταμένη εἰς τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ἀγωνίαν.

Πολὺς ἔχρειάσθη χρόνος πρὶν ἢ οἱ λέοντες τελειώσωσι τὸ τρομερὸν τῶν ἔργων.

Ὅτε ὁ πριγκήψ ἐξηπλώθη νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κλωβοῦ, οἱ λέοντες ἀπεσύρθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ λείχωναι τοὺς αἰμοφύρτους πόδας τῶν.

Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἡ ὠραία δαμάστρια ἀνεχώρει ἐκ Βουκουρεστίου καὶ οὐδεὶς πλέον ἔμαθέ τι περὶ αὐτῆς.

Ἐν Ζικύνθῳ.

Δ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐξεδόθη ἄρτι «Ἡ Ἡρώς» τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἡτοὶ σκηναὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821-1828. Συγγραφεὺς Στεφάνου Θ. Ξένου, ἑκδόσις τρίτη. Τόμοι 2. Τιμὰται δρ. 5. Ταχυδρομ. ἀποστέλ. δρ. 6.